Ч. 41 Четвер 22 лютого (5 марця) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Поражка Італїянців в Африцї.

Як при якій великій експльозиї затрясуть ся навіть далеко положені будинки, так затрясла ся вчера цїла Европа на вість, яка наспіла з Африки. Вже вчера ходили глухі вісти, що Абесинцї страшно побили Італїянців в Африцї. Ту страшну для Італїянців вість потверджають нинїшні телеґрами і она наповняє страхом цїлу Европу. Італїя єсть прецї одною з головних підпор тридержавного союза, котрий доси мав перевагу в Европі і удержував перевагу супротив спільних змагань Франциї і Росиї та піддержував мир в Европі. Єсть річ зовсїм природна, що коли щось заболить одного з так тїсно з собою сполучених союзників, то майже в рівній мірі дає ся почути й другому, то-ж не диво, що вість з Африки в першім рядї наповнила страхом держави середної Европи.

Не знає ся ще докладно, як великою єсть поражка Італїянців, але то здаєсь бути вже нинї певною річию, що цїла Еритрея єсть для Італії так як би страчена, бо наспіла рівночасно вість, що ґен. Баратієрі з своїми недобитками мусїв вернути ся аж над само море до Масави.

З дотеперішних вістий звістно лиш ось що:

Перша вість, яка наспіла до Риму каже: Ґен. Баратієрі заатакував Шоанців з цїлою силою, але супротив їх величезної переваги численної мусїв завернутись. Страти Італїянців доси незвістні. — Друга вість заперечує поголоску, мов би Абесинцї взяли місто Адіґрат і каже, що місто Асмара ще держить ся. — Третя вість вже страшнійша, бо доносить, що не знати, де подїли ся і що стало ся з італїяньскими ґенералами Даборміда, Арімонді і Альбертоне, а ґен. Еллєна єсть легко ранений. Мусїло однакож стати ся щось дуже великого, коли і Папа на вість з Африки заказав обходити торжество свого вступленя на престол.

З приватних вістий довідуємо ся дальше, що Італїянцї під проводом ґен. Баратієрі'го виступили проти Абесинців в силї 15.000 людий і 52 пушок. Не могли однакож устояти ся супротив переважної сили противника і стративши після одних 4000 людий, після других аж 8000 мусїли просто втїкати аж над море.

Правительственні органи звалюють тепер всю вину на ґен. Баратієрі'го. Кажуть именно, що він дістав з Триденту шифровану телеґраму, котра єму доносила, що ґен. Бальдісера має обняти над ним команду. Він тогди, не чекаючи приїзду Бальдісери, виступив против ворога, хоч ще два дни тому назад телеґрафував до Риму, що не маючи сили до зачіпного виступленя мусить вертати до Адіґрату.

Отсе суть коротко тї вісти, які наспіли нинї з Африки. Цїлого обєму поражки Італїянців ще не знати, але вистане вже й сих вістий, щоби оцїнити ситуацию хоч поверхивно, передовсїм для Італії.

Передовсїм не треба думати, що Абесинцї то дика орда, котра не уміє воювати. Правда, они лихо узброєні, і не знають ся па европейскій штуцї военній, але за то представляють величезну силу і все-таки мають карабіни, хоч старшої системи. О скілько доси звістно, мають Абесинцї 95.000 войска узброєного в самі карабіни. То єсть їх головна сила. Друга армія, котрої числа не знає ся, а котра творить резерву, єсть узброєна в списи. За войском йдуть рівночасно жінки і дїти, бо жінки роблять там ту службу, котра в Европі припадає віддїлам провіантовим — они живлять войско. Цїла армія абесиньска єсть отже величезна, а коли де прийде, то як саранча нищить все, все виїдає. Артилериї не мають Абесинцї майже нїякої крім кількадесять старих і нездалих пушок, але за то мають около 40 мітрайлєз — „дарунок францускої предприємців“ зроблений королеви Менеликови. В послїдних часах дістали Абесинцї також „в дарунку“ від Франциї і споре число карабінів, а здаєсь і пороху.

Супротив тої сили мали Італїянцї в Еритреї всего лиш 15.000 войска, до котрого треба вже зачислити і тї полки, які утворено з місцевих жителїв, а котрі як знаємо, стали недавно тому бунтувати ся. Тепер же відколи надіслано з Італії поміч, можна число італїяньского войска приняти що найвисше на 25.000. Так представляла ся сила італїяньскої армії перед послїдною поражкою. Тепер же не позістане Італії мабуть нїчого більше, як, або змобілїзувати стотисячну армію, як то вже давно ворожили деякі полїтики італїяньскі, або зовсїм уступити ся з Африки Одно і друге небезпечне для Італії. В першім случаю буде Італїя потребувала на дальшу війну величезних сум, задовжить ся ще більше, зруйнує ся без потреби і не зискає майже нїчого, бо єї противники з Европи постарають ся вже о то, щоби она не мала спокою в Африцї. Полїтика кольоніяльна відтягне значну силу военну Італії з Европи і ослабить теперішну систему державну. В другім случаю то невдоволенє, яке вже нинї

24)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Конї полошили ся що раз більше.

— Проклятий Римлянин! — кричав шейх і грозив поводаторови кулаком. — Присягав ся, що уміє поводити, присягав ся на цїле то погане насїнє своїх латиньских богів. — Нї, кажу, пустїть мене! Они повинні були летїти як стріла, а спокійно як ягнятка, він на то присягав ся. — Проклятє на него! Гляньте на них, а они такі дорогі, що нема їм цїни! Нехай що спробує котрого рушити батогом, а — не докінчив вже реченя, бо страшно заскреготав зубами. — Біжіть та держіть їх; промовте до них! Одного однїсенького слова досить, а они станут спокійні. Який же з мене був дурний, що я їх віддав в руки Римлянина.

Аж дух в нїм заперло. Кількох з єго дружини прискочило до коний і вхопили їх в руки. Бен Гур зрозумів добре чувства шейха. Він знав, що роздразненє шейха мало свою причину не так в ображеній гордости на свої конї, що не так журив ся тим, який буде конець перегонів, як в тім, що дуже тї конї любив. То були каштани один в одного а так красної будови, що здавали ся меншими як були дійстно. На маленьких головах були тоненькі ушка, чоло широке і межи очами повне; нїздра були в серединї червоні як огонь; їх шиї були красно вигнуті і вкриті тоненькою а густою гривою, котра звисала аж на груди і лопатки а волос, спадаючий на чоло, був як шовк. Межи колїнами і шерстию над копитами були ноги плоскі як долоня, але над колїнами мушкулисті і круглі, як потреба, щоби на них опирало ся хороше туловище. Копита сьвітили ся як полїрований ахат. Коли ставали дуба, або ішли кроком, то своїми чорними і блискучими, а довгими і густими хвостами били по воздусї або таки по земли. Шейх казав, що нема їм цїни і правду казав.

Коли Бен Гур другий раз придивив ся коням, зрозумів цїлу історию їх відношеня до їх властителя. Они зросли під єго оком, він їх за дня доглядав, а в ночи они єму снили ся; він любив їх як дїти і они разом з єго родиною стояли під одним наметом в пустини. Він привів їх до міста, щоби повеличати ся ними перед ненавистними, гордими Римлянами та був певний, що так буде, скоро лиш знайде такого поводатора, на котрого би можна спустити ся, такого, котрий умів би не лиш поводи держати добре в руцї, але й був би такий, що они би єго слухали. Того поводатора, котрий саме тепер дав доказ своєї нездібности, не міг він, як рівнодушні жителї Заходу, покарати лиш тим, що відправив би єго з погордою; яко Араб і шейх мусїв він конче висварити єго на голос, щоби тим втихомирити своє невдоволенє.

Ще шейх і не перестав сердити ся, як конї успокоєно. В тім часї з'явив ся ще один віз на місци перегонів. Поводатор, конї й віз були зовсїм не такі як другі, прибрані так, як в той день, коли-б мали ставати до перегонів в цирку. Бо треба знати, що перегони в Дафне були лиш пробою тих, які мали відбути ся в честь консуля в цирку. — Пізнїйше покаже ся, що потреба, аби ми подали докладний опис того воза, який тепер приїхав.

Які вози уживали ся в клясичній старинї, то знаємо. Треба представити собі лиш низьку колесницю на двох колесах; горішна єї часть була як скриня, котрій із заду не ставало одної стїнки. То був первістний взорець такого воза. З часом стали штучно украшувати ту просту колесницю, так, що з неї зроблено той парадний віз, який вже знаємо. — Поводатори з тих часів були так само зручні і честилюбиві, як джокеї [1]) теперішного шпорту [2]). Звичайно ставали до перегонів парою коний; лиш при надзвичайних нагодах, як н. пр. при перегонах підчас олїмпійских ігрищ [3]) або при подібних

[1]) Джоке (слово анґлійске — jockey), хлопак від верхових коний. Джокеями називають ся також тї люди, що наймають ся їздити на конях лиш підчас перегонів.

[2]) Шпорт (слово анґлійске — sport, спорт; з нїмецка „шпорт“) значить забава, розривка, як: перегони, ґімнастика, борбництво, плаванє і т. п.

[3]) Олїмпійскі ігрища, звані так від міста Олїмпія в Грециї, де в старовину в честь богів відбували ся що 4 роки великі забави або ігрища,

проявляє ся досить різко в цілій Італії, стане ще більше і готове остаточно довести до якоїсь внутрішної катастрофи. Рух републиканьский в Італії стає чим раз більший, а неудача в Африці готова поставити его на порядок дневний.

Так представляє ся річ для самої Італії. Не менше небезпечні вигляди суть і для Европи. Політика тридержавного союза вимагає сильної Італії і того, щоби єї армія стояла до розпорядимости в Европі. Кожда більша запутанина Італії в Африці ослабляє і тридержавний союз а скріпляє Францию і Росию, котрі нинї держать ся кріпко за руку. Найприроднїйші нинї союзники Італії в Африці, Анґлїйцї, суть майже безсильні, а на відворот Анґлїя наслїдком послїдної поражки Італїянців тратить в Африці найбільшу опору. Єгипет висуває ся їй з рук з двох сторін — від півночи і полудня. Тут домагає ся Туреччина залагодженя справи египетскої і знаходить в тім очевидну підпору в Росиї і Франциї, там Італія не має сили підпирати інтересів Анґлії.

Взагалї можна сказати, що неудача Італії в Африці відобє ся сильно на відносинах в Европі, і коли Італія борзо не направить того лиха, яке єї стрітило в Африці, то можна буде і в Европі сподївати ся якихсь важних а може навіть і великих та далеко сягаючих подій. Тепер вже можна то сказати, що по поражці Італїянців в Африці ситуация для тридержавного союза значно погіршила ся а противно акциї Росиї і Франциї підскочили дуже в гору.

Перегляд політичний.

Палата послів ухвалила закон о управильненю платнї учителїв акушериї, призволено розширенє будинків ческого факультету медичного і закупно власного будинку на ґімназию в новім Санчи. По тім розпочала ся дебата над етатом мінїстерства скарбу. Пос. Кайзер домагав ся обниженя належитостий за перенесенє селяньскої власности і дешевої соли для худоби. Бесїдник обговорював згоду з Угорщиною і домагав ся роздїлу квот у відношеню 60 до 40. Пос. Дїдушицкий домагав ся, щоби реформу податкову залагоджено ще сеї сесиї і виступив проти оподаткованя промислу домашного. Наконець промавляв за угодою з Угорщиною. — Мінїстер др. Білїньский заявив, що предложить у відповідній порі проект реформи податків, а що-до угоди з Угорщиною, то правительство буде старати ся боронити інтересів Австриї.

Зачувати, що антисеміти постановили знов вибрати Люеґера бурмістром Відня, коли-б корона его не затвердила, то виберуть якогось иншого.

Вість о поражці в Африці викликала в Римі величезну сензацию. Розийшла ся тут вість, що Абесинцї обступили були цїлу армію Баратієрі'ого і змусили его до битви, бо не було для него нїякого виходу. Абесинцї взяли 30 пушок. На вість о катастрофі приїхав зараз король і нараджував ся з мінїстрами. Вчера вечером відбували ся в Римі і других містах демонстрациї против правительства. Зачувати також, що кабінет Кріспі'ого подасть ся до димисиї.

Палата послів Сполучених Держав ухвалила в справі острова Куби таку резелюцию: Треба покликати правительство вибране народом. Правительство американьске мусить бути приготовлене до оборони американьских інтересів.

Новинки.

Львів дня 4 марця 1896.

— Загальні збори руского товариства педаґоґічного відбули ся дня 1 марта у Львові при малій участи членів.. Виною сего була мабуть негода, хоч і з львівских Русинів мало явило ся на зборах. Широка дискусия вивязала ся при справозданю з дїяльности уступаючого видїлу, а відтак по довершенім виборі нового видїлу збори так перерідніли, що не було навіть потрібного комплету до ухвал. До нового видїлу війшли: Е. Харкевич голова і члени: В. Білецкий, О. Борковский, Ів. Чиж., В. Коцовский, о. Т. Лежогубский, О. Макарушка, Ів. Огоновский, К. Паньковский, І. Петришин, М. Вояковска, та заступники видїлових: О. Барвіньска, В. Літиньска і І. Танчаковский. Перед зборами вислухали зібрані відчиту проф. В. Шухевича.

— Реколекциї для мирян у Львові відбудуть ся сего року в слїдуючім порядку: а) Для пань в монастири СС. Василиянок дд. 24, 25 і 26 марця, кождий раз о годинї 4 по полудни; сповідь 27 по полудни, а причасте 28 о годинї 8 рано.— б) Для панів в каплици духовної семинарії дд. 24, 25, 26 і 27 марця, кождий раз о годинї 7 вечером; сповідь 28 по полудни, а причасте 29 (в недїлю цьвітну) о годинї 8 рано. — в) Для членів товариства ремісників „Зорі" в льокали „Зорі" вечерами.

— За убийство відбула ся перед судом присяжних в Самборі карна розправа против Василя Миколяка з Кагуева. Миколяка обжаловано о убийство власної жінки Розалії. Справа була така. Ще заки віддала ся не мала жінка Василя доброї слави і вскорі по вінчаню стала матерію. Спершу мешкали молоді в домі вітця Розалії, але коли Василь пересьвідчив ся, що жінка не есть єму вірна, покинув родину і став на службу в дворі. Раз коли в ночи вертав з коршми і перелазив через якийсь пліт, напала на него несподївано жінка і вчепившись его руками так до него відозвалась: „Троїла я тебе вперед, а тепер тобі смерть зроблю". Василь підозрівав вже раз жінку, що всипала єму до борщу отруї, бо як его з'їв, то довго відтак слабував, отже тепер причуваючи злі наміри жінчині, вхопив єї і вкинув до поблизкої ріки, де она утонула. По якімсь часї добуто трупа жінки і побачено, що має хусткою завязані очи і уста. При розправі признав ся обжалований до вини, однако заперечив, немов би завязав жінцї уста і очи хусткою. Трибунал засудив Василя Миколяка на кару смерти.

— Два злодії. Гаврило Скварко з Негрибки під Перемишлем, ідучи до Самбора, закрав ся в однім селї до латиньского приходства. В сїнях застав вже иншого „товариша", котрий підбирав ся до качок. За ту роботу побив Гаврило злодїя, а сам виліз на під і украв звідтам торбинку, якою послугують ся духовні, ідучи до недужих з Св. Дарами. Перевісивши єї через плечі, пустив ся в дальшу дорогу, але недалеко Самбора придержано его і віддано до суду.

— Пявки еміґрантів. Портова поліция в Ґе-

торжествах виступали з четвернею. Відтак запрягали конї всї побіч себе. Для відрізненя звано середну пару коний дишлевими а бічні — бичовими. Упряж коний була дуже проста; коневи закладано на шию рамці, нїби ярмо, до котрих був привязаний посторонок, відтак ще зубело і поводи. З переду на дишли був поперечний дручок, до котрого привязувано посторонок від рамців на шиї коня. Відтак привязувано посторонки від дишлевих коний до оси, а від бичевих до скринї воза. Поводи переходили через кільце на переднім кінци дишля і розходили ся звідси до кождого коня окремо і були привязані до кілець при зубелах від середини.

Тих, що доси вступили до перегонів, повитано мовчки; той, що тепер прибув, був щасливійший. Коли він їхав до того місця, звідки Бен Гур приглядав ся сценї, повитано его грімкими окликами і плесканєм в долонї, а цїлию того було звернути увагу на него. Его дишлеві конї були чорні, а бичеві білі як молоко. Хвости їх римским звичаєм були коротко притяті, так само й гриви, котрі ще й були позаплїтані та мали червоні і жовті уплїтки.

Наконець доїхав той незнакомий до місця, звідки можна его було дуже добре видїти. Вигляд его оправдував ті оклики та оплески, якими его повитано. Колеса его воза то було якесь чудо; спиці були зроблені з куснів слоневих зубів і так вложені, як они вже з природи були повигинані. На ободах з гебанового дерева були набиті бронзові обручі. Оси були відповідно до колїс украшені і на них виднїли ся золоті головки тиґрисові. Скриня воза була зроблена з вербового дерева і позолочувана.

Прекрасні конї і сьвітачий віз зацікавили Бен Гура дуже. Хто то поводатором? — Він над'їхав близше. Конї бігли тупцем. Но тім оклику повитаня і по красї воза можна було здогадувати ся, що то або якийсь любимець правительства або якийсь славний князь. Таке виступленє на перегонах годило ся й особам, займаючим дуже високі становища; та-ж і королї убігали ся о лаврові вінцї, котрі були ознакою побіди. Треба собі лиш то пригадати, що навіть пісарі Неро і Коммодус любили перегони возами. — Бер Гур встав і перетиснув ся аж до самого поруча ґалериї. В сїй хвили станув перед ним поводатор в цїлій своїй особі. Він мав ще при собі товариша, котрий в тогдїшній мові звав ся міртіллюс, а котрого високим достойникам, що брали участь в перегонах, вільно було собі прибирати. Бен Гур видів лиш самого поводатора, котрий стояв на возї і обкрутив в кількоро поводи доокола себе. Его висока стать була лиш легко вкрита тунїкою. В правій руцї держав він батіг, а в лївій, котру трохи підніс і витягнув, мав поводи. Постава его була живописна і хороша. Зі спокійною байдужностию приняв він грімкий привіт. Бен Гур аж остовпів; він добре здогадував ся, память его не омилила: поводатором був Месаля!

По доборі коний, по красї воза, по театральній поставі і гордім виразї холодних, острих черт лиця пізнав Бен Гур, що Месаля не змінив ся, що він такий самий зухвалий, честилюбивий, самосьвідомий і сьміливий та любячий насьмівати ся, як був і давнїйше.

Коли Бен Гур виходив з ґалериї, встав якийсь Араб і відозвав ся в голос:

„Послухайте мужі Всходу і Заходу! Від шейха Ілдеріма, добротливого, вам поклин! Він прийшов сюди з чотирома кіньми, що походять від найлїпших коний премудрого Саламона, щоби взяти участь в перегонах. До его коний треба поводатора, що розуміє своє дїло. Хто би умів так поводити его кіньми, як він того хоче, того зробить богачем на цїле житє. Чи тут, чи там в містї, чи денебудь, де лиш збирають ся хоробрі, розкажіть! Так каже мій пан, шейх Ілдерім добротливий!"

Ся оповістка заінтересувала людий. Аж до вечера знали єї певно вже в цїлій Антиохії. Бен Гур споглядав якось нерішучо то на того, що то оповістив, то на шейха. Маллухови здавало ся, що він хоче приняти ся за ту службу і аж якось лекше єму стало, коли молодець его спитав:

— Куди-ж тепер підемо, добрий Маллуху?

Маллух відповів на то усьміхаючись:

— Коли хочеш то робити, що й другі, котрі перший раз приходять до печери, то мусиш передовсїм казати собі поворожити.

— Поворожити? — То щось трохи нїби по поганьски, але спробовати можна.

— Нема в тім нїчого небезпечного. Продадуть тобі сьвіжий лише що з галузки папируса[4]) відорваний листочок; ти умочиш его в водї якогось одного жерела і вичитаєш на нїм стишками свою будучність.

По лици Бен Гура було видко, що єму вже якось того відхотїло ся.

— Суть люди, котрим не треба журити ся своєю будучностию — відповів він сумовито.

— Отже волиш піти до сьвятинь?

— Тоті сьвятинї, то грецкі, правда?

— Так називає ся лад, на який они збудовані.

— Єллени то майстри в штуцї; але в будівництві держать ся они самої краси на кошт ріжнородности; їх сьвятинї одна як друга. — Як же називає ся тото жерело?

— Касталія.

— О, то оно славне на весь сьвіт! Підемо туди.

Коли ішли туди, придивляв ся Маллух

котрі були так славні, що після них числено час. Одна олімпіяда — значило 4 роки.

[4]) Папірус, ростина, що росте по мілких водах і на мочарах, головно в Єгипті, з котрої первістно роблено папір. Від неї пішло і слово „папір".

нуї вислїдила цїлу шайку обманцїв, котрі без милосердия обдирали еміґрантів. Доси арештовано 32 тих розбишак.

— Утік з шпиталя. У войсковім шпитали в Перемишли лежали побіч себе два недужі на тиф вояки. В середу дня 26 лютого около 10 години вечером умер один з них. Другий, наполоханий тим, коли дозорець віддалив ся, щоби зложити рапорт лїкареви, отворив вікно і лише в білю та босий вискочив на подвіре, вилїз на мур, що окружає шпитальне подвіре і гнаний страхом перед смертию побіг до села Бакінчичі, де упав на однім селяньскім обійстю без памяти. Над раном найшли его селяни і відставили назад до шпиталя. Недужому, помимо того, що цїлу ніч перележав на морозї і вітрі, значно полїпшило ся.

— Винахідник противдифтеричної сировицї, проф. Берінґ з Марбурґа, одержав від парискої академії наук нагороду 120.000 франків за своє винайдене. Проф. Берінґ жертвував ту квоту на дальші розслїди з тою сировицею.

— Неожидана спадщина. Сими днями похоронено у Варшаві на кладовищи сьв. Вінкентия жебрачку Каролину Собчиньску. Було то очевидячки користне заняте, коли спадкоємцї, два сестріццї жебрачки, найшли документ, посьвідчаючий, що небіжка єсть властителькою суми 5600 рублїв, заґіпотекованих на одній камениці на Празї.

— Др. Паєр, славний австрийский подорожник до підбігунових країв, вибирає ся сего року в подорож у тамтї сторони і в тій цїли дає в ріжних містах відчити, аби призбирати средств на дорогу. Оногди мав відчит в Чернівцях а вчера прибув до Львова та устроює тут нинї вечером відчит. Дра Паєра повитав на двірци зелїзничім комітет під проводом дра Дуниковского. Відтак оглянув гість музей ґр. Дїдушицкого і забавив там три години.

— Довгий вік. В містї Шемаха на Кавказї, померла сими днями учителька школи народної для дївчат, Молла Нїсса в 120-ім роцї житя. Яко учителька працювала 93 роки. Старушка закінчила житє в часї викладу в школї. Так бодай доносять петербурскі часописи.

— Тяжке супруже. Перед кількома днями обходжено в Парижи весїля, котре цїлий день дало Парижанам материял до розмови, а то в Парижи богато значить! Іспанка Кармен Ріеґо, хороша 25-лїтна дївчина, ваги 202 кл̈ґ., вийшла за бельгійского великана п. Канон Берґ, що важить аж 260 кл̈ґ. Новоженцї отворили на передмістю пиварню і добре їм поводить ся, бо в пиварни повно гостий, не конче задля пива, як радше задля тяжких господарів.

— Білий як снїг. Се порівнане в послїднім тижни зазнало певної зміни. Именно в околицях Відня і на угорских степах упав послїднними днями снїг барви бронзової, а навіть червоної. Головно стрихи домів були замісць білим снїгом покриті червонаво-бронзовою верствою. Сим рідким случаєм заінтересували ся учені і винайшли, що вітер заніс порох з вульканів високо у воздух, а мітам той порох перемішав ся з снїгом і впав тепер в невиданій барві на землю. В околици Градця впав знов жовтий снїг. Також се явище лучать з перемішанєм пороху з вульканів з снїгом у воздусї; додати ще треба, що здогад, мов би снїг одержав барву жовту або бронзову від диму фабричного, показав ся зовсїм фалшивим.

— Померли: О. Теодор Ганасевич, парох в Млинах, яворівского деканата, дня 27 лютого, в 53-ім роцї житя, а 29-ім сьвященьства; — Іван Кубаєвич, властитель реальности в Райтаревичах під Самбором; — Едвин Гершман, віцедиректор іпотечного банку, у Львові, в 49-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Австрийско-румуньский рух особовий і пакунковий. З днем 1-го марта 1896 увійшла в житє нова тарифа зі зміненими цїнами їзди.

Всхідно - північно - західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1. лютого 1896 увійшов в житє додаток II. до зшитки тарифової 5 (тарифа виімкова для цукру) з дня 1-го жовтня 1892.

Всхідно-північно-західний звязок зелїзничий. З днем 1. лютого 1896 увійшов в житє додаток II. до тарифи часть II. зшиток 3 з 1. січня 1895, котрим зміняють ся дотеперішні цїни перевозу для дрібних посилок ґрупи 1. кляси I. і II. в руху поміж стациями ц. к. австрийских зелїзниць державних в Галичинї і Буковинї а стациями зелїзниць в Чехах, Мораві і Шлезиї.

Північно-німецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1. лютого 1896 увійшов в житє додаток II. до 1. зшитка II. части.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 4 марта. На вість з Африки відбули ся в кількох містах великі демонстрациї. В Міланї мусїло аж войско робити порядок, при чім кількох людий ранено; один з ранених вже помер.

Рим 4 марта. Зачувати, що ґен. Баратієрі має бути ставлений перед суд военний.

Париж 4 марта. Згорів тут маґазин одного з театрів; шкода виносить 800.000 франків.

Кан 4 марця. Вчера перед полуднем приїхав тут президент Фор. Его повитали крім місцевих властий ще й вел. кн. Михайло, вел. кн. мекленбурґско-шверинський і Ґледстон.

Рим 4 марця. Король конферував вчера з президентом сенату. Нинї має рада мінїстрів ухвалити остаточно, що робити. Оріпіоне заперечує рішучо вість о закритю парляменту і димісиї кабінету. Та сама ґазета каже також, що неправдою єсть, мов би Абесинцї взяли Адіґрат. — Опозиция під проводом Рудінїого постановила ухвалити всї жаданя правительства, але не теперішного.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам	—	2·10	[illegible]	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	–	10·30	2·40	—	—
Черновець що по неділка		—	–	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	–	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	–	—		—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00		8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам	2·13	9·44	–	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	–	1·32	7·37	—	—
Черновець що по неділка		—	–	6·17	—	—	—
Стрия	–	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	–	—	–	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Віднї 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

свому товаришеви і добачив, що він — бодай під ту пору — чогось не був вже такий веселий. На тих, котрих стрічали, майже не дивив ся; анї трошки не дивував ся тим дивам, яких тут множество бачив; ішов поволи і мовчки, ба як би чогось надув ся.

А то Месаля не сходив Бен Гурови з гадки. Ледви чи годиною здавав ся єму той час, коли его на силу розлучили з матірю, ледви година тому, як Римляни запечатали его батьківский дім. Він пригадав собі, як то він живучи на ґалері — коки то можна житєм назвати — побіч своєї роботи не мав що иншого робити як лиш думати о мести: Месаля був тому причиною. „Ґратуса" — так він собі бувало думав — „можна би ще оправдати, але Месалю нїяк". — А щоби себе самого оправдати, думав він собі бувало: „А хто-ж показав нас гнобителям? А коли я єго благав о поміч — не для себе — то хто усьміхаючись глумливо відступив ся?" — Такі гадки звичайно тим кінчили ся: Того дня, коли его знайду, Ти, о добротливий Боже моїх отцїв, поможи менї яким способом зімстити ся на нїм! — А тепер він его знайшов — не в бідї і нуждї — тогди би може було єму жаль єго — але, як то показувало его виступлене, в богатстві і при власти.

Маллухови здавало ся, що то у Бен Гура лиш якась проминаюча знеохота, а то він по правдї роздумував о тім, коли має зійти ся з Месалею і як би міг ту стрічу зробити памятною.

За хвилю зайшли в тїнисту улицю обсаджену дубами. Люди ішли нею громадками то туди то назад; одні ішли пішки, другі їхали верхом а денеде женщини казали себе нести в носилцї. Від часу до часу загуркотів якийсь переїзджаючий попри них віз. На кінци алеї спускала ся дорога лаґідно на зелену рівнину, котрої одну сторону засланяли сірі скали. Тут було славне жерело Касталїя.

Перетискаючись поміж зібрану коло жерела громаду людий, побачив Бен Гур сильну струю води, котра із скали спадала в марморову долївку, зашуміла в нїй і запінила ся а відтак щезла як би в лїйцї. Не далеко від тої долївки, під викутим в скалї бальдахіном сидїв старий сьвященик з бородою і в каптурі і подобав зовсїм на якогось пустинника. По людях трудно було пізнати, що їх більше притягало — чи жерело, що било з під скали, чи той старий сьвященик. Він чув, видїв і его видїли, але з его уст не чув нїхто анї слова. Від часу до часу витягнув хтось руку і подав єму гріш. Він тогди глипнув хитро і сховав єго а за то подав єму листок з папируса. Той, що дістав листок, вмочив єго зараз у воду в долївцї, а скоро намок, держав єго проти сонця і бачив на нїм ворожбу стихами. Заким ще Бен Гур міг поспитати ворожби, надійшло нове товариство до жерела. Єго поява зацікавила не лиш Бен Гура, але й всїх, що там були.

На незвичайно великім білім верблюдї, котрого вів провідник на кони і за котрим їхало верхом ще двох людий, було сидїнє, вкрите шатерцем, вишитим прекрасно золотом і кармазином.

— Що за чудесний верблюд! — відозвав ся хтось.

— Якийсь сторонний князь! — сказав на то хтось другий.

— А може король!

— Король їхав би на слони!

Кождий здогадував ся по свому: Аж хтось відозвав ся:

— Верблюд, і то ще білий! То не королї анї не князї, але женщини і то всего дві.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.